

[Thorkil Kristensen.]

de tanker, vi arbejder med, og jeg håber derfor, at vi kan blive enige om at samarbejde ved lovforslagets videre behandling. Vi henvendte os også til det radikale venstre, som imidlertid ikke ønskede at være med i udvalget. Dette parti har senere selv fremsat sit eget forslag, der imidlertid kun går ud på, at der skal nedsættes et udvalg. Jeg henstiller, at disse to forslag bliver behandlet under eet, og at vi i det udvalg, som forhåbentlig bliver nedsat, kan komme til at drøfte problemet. Jeg mener nemlig, at problemet er af politisk art, og derfor kan vi ikke komme udenom det her i rigsdagen.

Opgaven er vanskelig. Det er bl. a. vanskeligt at konstatere, hvilken del af indkomsten der kan betragtes som virkelig opsparing, men det kan man sikkert teknisk klare. Vi har forsøgt i lovforslaget at trække linierne op for en sontring. Vi har dertil rent teknisk fået bistand — som vi har fået det ved hele lovforslagets udarbejdelse — af en embedsmand fra finansministeriet, og jeg takker finansministeren herfor.

Men mere afgørende er det naturligvis, hvorledes man skal præmiere, og her vil jeg ganske kort sige et par ord om de principper, hvorpå lovforslaget bygger.

For det første bygger det på det princip, at det kun er den virkelige opsparingsanstrengelse, der skal præmieres. Det må anses for normalt, at alle mennesker med over en vis minimumsindtægt sparer noget op, og det er der ingen grund til at præmiere. Det ville koste staten altfor meget, hvis man, sådan som det er foreslået fra visse private organisationer, skulle præmiere al opsparing. Derfor har vi opstillet en skala, som går ud på, at en eller anden opsparing — større naturligvis, jo større indkomsten er — ikke skal præmieres. Vi koncentrerer præmien om det, som opspares udover denne grænse. Denne grænse er, ikke blot absolut, men også procentvis, større ved de større indkomster, idet det naturligvis er lettere at opspare 10 pct. af en indkomst på 15 000 kr., end det er at opspare 10 pct. af en indkomst på 7 000 kr. Vi har overhovedet kun ladet forslaget omfatte indtægter på indtil 22 000 kr.; dog er der — som man vil se af den opstillede skala — i virkeligheden kun meget små præmieringsmuligheder for de største indkomster indenfor skalaen, så i realiteten ligger det faktiske maksimum et stykke lavere; men for at få en overgang til dem, der slet ikke præmieres, har vi taget de sidste indkomster med, op til 22 000 kr., dog som sagt sådan, at det

er meget vanskeligt for dem at få en præmie.

Også til udarbejdelsen af skalaen har vi fået bistand af en teknisk kyndig mand fra finansministeriet. Desuagtet er vi naturligvis klar over, at denne skala i høj grad er en skitse, som vi gerne vil have drøftet nærmere i et udvalg. Spørgsmålet er vanskeligt, men vi mener, at vi nu må i gang med praktiske drøftelser.

Der er et andet af lovforslagets principper, som jeg vil fremhæve, og det er, at den præmiering, vi foreslår, angår al slags opsparing, uanset på hvilken måde denne opsparing er anvendt — om den er indsat i banker eller sparekasser, om den er anvendt til køb af obligationer, til afbetaling på gæld, til udvidelse af den pågældendes erhvervsvirksomhed eller andet. Også beløb udover visse grænser, som anvendes til børns uddannelse — børn over 16 år —, skal kunne betragtes som en opsparing. Det er jo i virkeligheden, set fra samfundets synspunkt, en investering og derfor en opsparing, når der ofres noget på den dygtige ungdoms uddannelse.

Jeg lægger vægt på det princip, at det ikke blot er de penge, som bliver sat i sparekassen eller i en bank, der betragtes som opsparat. Den opsparing, der er investeret direkte i vedkommendes egen bedrift eller anvendt til afdrag på hans gæld, er, samfundsmæssigt, ingenlunde ringere end den, der er sat i et pengeinstitut.

Præmien har vi sat til 20 pct. af det beløb, der er opsparat udover den fastsatte minimalgrænse. Dette kan naturligvis diskuteres, men vi har ment, at det var bedre at give en forholdsvis betydelig præmiering af den ekstra opsparingsanstrengelse end at give en mindre opsparingspræmie af hele opsparingen, også af det, som alle alligevel ville opsparere.

Vi vil på den måde, vi har formuleret det, bedre opnå at stimulere opsparingen, end hvis vi giver folk præmie for noget, de alle sammen ville have gjort alligevel.

Hvad præmieringen angår, kan den jo først beregnes, når det år er forløbet, for hvilket man opgør sin skattepligtige indkomst. Det vil da sige, at hvis lovforslaget vedtages nu i foråret, bliver det opsparingen i 1950, der konstateres ved skatteligningen i begyndelsen af året 1951. Det er så tanken, at der for den præmie, man efter skalaen skal have, udfærdiges et bevis, som kan benyttes ved betaling af personlige skatter, men først et år senere. Tanken dermed er den, at hvis man i det næste år forbruger af